

In memoriam Br. Nico Brunott - De Beyart, 7 maart 2025

Broeder Nico Brunott is geboren op 13 november 1929 in Amsterdam.
Hij legde zijn geloften af in de Congregatie FIC op 15 augustus 1950.
Op 20 februari 2025 ontving hij het Sacrament van de Zieken.
Op 1 maart 2025 overleed hij in het woonzorgcentrum De Beyart in Maastricht.

Klamp je vast aan de Heer

“Klamp je vast aan de Heer. Hij zal je steeds nabij blijven.

Je zult dan leven tot in lengte van dagen.”

Dit vers uit psalm 91 kan als leidraad gelden voor onze dierbare Nico,
die wij vandaag uitgeleide doen.

In zijn lange verblijf in Malawi en daarna in Nederland was dit zijn levensdoel: goed te zijn en
goed te doen voor zijn medemensen.

Vader overleed vroeg

Nico werd geboren als vijfde gezinslid uit een gezin van 8 kinderen.

Zijn vader overleed toen hij acht jaar oud was. Het gezin was arm.

Nico vertelde er vaak over. Op zijn kamer had hij een foto van zijn moeder en de kinderen en
het briefje dat zijn vader schreef op de ochtend van Nico's verjaardag hing op zijn prikbord.

Vader kwam die dag niet meer thuis.

Talentvolle broeder

In 1942 verliet hij zijn ouderlijk huis en meldde zich aan als juvenist bij onze congregatie. In
september 1948 werd hij postulant, in augustus 1949 novice, en op 15 augustus 1950 legde hij
zijn eerste geloften af als broeder FIC.

Met veel succes had hij zijn opleiding als onderwijzer doorlopen (1949). Daarna behaalde hij
in nog geen tien jaar tijd zijn hoofdakke en de diploma's L.O. Frans, L.O. gymnastiek, en L.O.
en M.O.-A Engels.

Het getuigt allemaal van een talenknobbel waarmee hij gezegend was.

Zo'n getalenteerde man konden ze in Malawi heel goed gebruiken.

Malawi

In 1961 ging hij het avontuur aan, dat 43 jaar mocht duren.

“Klamp je vast aan de Heer. Hij zal steeds bij je blijven.”

Hij werd lid van de gemeenschap in Mzedi en was docent aan St. Patrick's Secondary School.

Op zijn verzoek kreeg hij de kans om in Uganda, aan het Catechetisch Instituut in Gaba, te
gaan studeren.

Hij voelde het als zijn roeping om via deze opleiding studenten te bekwamen in het geven van
gedegen godsdienstonderwijs.

Vanaf 1968 gaf hij les aan het Catechetisch Trainings Instituut in Likulezi. Daarna gaf hij ook
godsdienstonderwijs aan het Monfort Teachers' Training College.

Zambia

Elf jaar later, in 1979, werd hij verplaatst naar ons nieuwe werkveld in Zambia. Hij gaf daar zo'n tien jaar godsdienstles aan St. Clement's Secondary School. Als "chaplain" (studentenpastor) zette hij zich in voor de jeugd aldaar. Nico (bro. John) was een graag geziene docent vanwege zijn grote toewijding voor de studenten. Toen onze congregatie ons 'werkgebied Zambia' verliet, sloot hij zich in 1989 weer aan bij de medebroeders in Malawi (Limbe - Formation House).

'Chaplain' voor de studenten

Hij bleef zich "vastklampen aan de Heer" en zette zich in met het schrijven van boeken over bijbel en godsdienst. Tevens was hij weer "chaplain", een soort aalmoezenier, geestelijke verzorger, studentenpastor voor de studenten. Nico verzorgde hun belangen, gaf persoonlijke begeleiding en verzorgde met grote regelmaat vieringen.

Hij was redactielid van het tijdschrift "Moni" en verleende technische assistentie bij de uitgave van het tijdschrift "Care".

Tot aan 2004 was hij behulpzaam in zorg en aandacht voor de studenten van St. Patrick's Secondary School.

Daarna keerde hij naar Nederland terug en werd lid van de Xaverius-communiteit in De Beyart.

Rotsvast geloof

Nico was een man met een rotsvast geloof. Hij 'spoorde' daarin niet altijd met zijn medebroeders, die toch wat soepeler in hun godsdienstige gevoelens stonden.

Het sierde hem ten zeerste, dat hij aan zijn eigen gelovige denken vasthield, maar daarnaast een oprechte waardering opbracht voor het godsdienstige denken van de ander.

Hij had een open oor en een welwillende blik, wanneer over kerkelijke zaken werd gesproken. Maar hij bracht dan ook in alle genoedrust zijn eigen, eerlijke kijk naar voren betreffende het onderwerp van gesprek.

Op zijn driewiel-fiets naar buiten

Nico had een wat zwakkere gezondheid. Hij had geen sterke benen en moest als steun braces dragen tot kniehoogte. Dat hing hij niet aan de grote klok en droeg dit ongemak in stilte. Hij had moeite om op de fiets zijn evenwicht te houden. Voor hem was dat een vervelende zaak, want hij was gewend om vaak fietstochtjes te maken in het mooie Limburgse land.

Zijn ongemak werd verholpen doordat hij op een grote driewiel-fiets kon gaan rijden. Zo kon hij toch dagelijks naar de Onze Lieve Vrouwe-kerk toe voor het ochtendgebed. De driewiel-fiets werd in de kapel geparkeerd en zo kon Nico de dienst bijwonen.

Fietsen was verbinding maken met God en de natuur. Wie hem dan tegenkwam moest zorgen dat hij zijn adem inhield: het voertuig sjeesde als een trein door de stad en op de buitenwegen.

Helaas voor hem kon hij van deze fiets geen gebruik meer maken nadat hij was gevallen.

Daarmee had hij vrede. "Klamp je vast aan de Heer, Hij zal je steeds tot steun en hulp blijven."

Fotograaf en communiteitsman

Toen er, jaren geleden, een nieuw 'smoelenboek' van onze medebroeders moest worden gemaakt, gaf hij blijk van grote deskundigheid in het maken van portretfoto's. In grote dank en waardering kijk ik nog steeds naar een fraaie afbeelding van mijn hoofd die hij maakte.

Toen ik hem daarvoor complimenteerde, trok hij een gezicht van ‘dat is toch de gewoonste zaak van de wereld!’

In de gemeenschappen was hij een trouwe en meelevende medebroeder. Hij bezocht trouw de recreaties. En hij toonde zich ook een vindingrijk persoon, door allerlei spelletjes te bedenken om de wat uitgeprate aanwezige huisgenoten bezig te houden.

Bij zijn medebroeders op de Anjoulaan

Wanneer wij straks op ons kerkhof aan de Anjoulaan staan en we laten onze blik over al die grafmonumenten gaan, dan voelen we ons overspoeld door een stroom van goedheid, warme broederlijkheid en grote inzet voor de medemens van allen die daar rusten.

Nico gaat aanstonds deze gevoelens ruimschoots versterken.

We leggen ons geliefd familielid en trouwe medebroeder te rusten bij allen die hem zijn voorgegaan. Een man die zich vol overgave aan zijn Heer bleef vastklampen. Een man die leefde in de kracht van de liefde, die hij ten einde toe bleef uitdragen.

Dat hij mag rusten in de eeuwige vrede bij zijn Schepper.

Wim Swüste FIC